

[Korsgaard.]

— de er i de allersidste Dage lidt stigende —, er af fuldkommen katastrofal Art for Landbruget, den Dag da disse Kornpriser skal danne det naturlige Grundlag for det, som kan produceres ude i Landbruget. Personlig kan jeg ikke tro andet end, at der meget hurtigt vil komme en meget nøje Forbindelse mellem Prisen paa de forædlede Landbrugsprodukter, vi laver, og de Raastoffer, hvoraf de paagældende Landbrugsprodukter skal laves. Jeg tror at turde sige, og jeg kan vanskeligt tænke mig, at nogen vil modsige det, at der fornuftigvis altid maa være en nøje Sammenhæng mellem Værdien af det, man laver, og Værdien af det, man skal lave det af. Alene med Henblik paa denne ene Faktor forekommer det mig for saa vidt forbausende, at den højtærede Finansminister kan se saa optimistisk paa et tilfældigt Finansaars Tal, at han derudfra tør give Afkald paa disse 5 Mill. Kr. Imidlertid maa den til enhver Tid siddende Regering have sit særlige Ansvar, og dette Ansvar paatager den nuværende højtærede Regering sig altsaa i det givne Tilfælde. Den højtærede Finansminister kan heller ikke være i Tvivl om, at naar han nu giver Afkald paa disse 5 Mill. Kr., saa vanskeliggør han faktisk i høj Grad Gennemførelsen af kommende sociale Love, idet han maa vide — og dette kan han vide fra den Forhandling, der har fundet Sted om den saakaldte Formueskat —, at han for Tiden ikke kan gøre sig Haab om i begge Rigsdagens Ting at faa Flertal for en Forhøjelse af den direkte Skat. Men ikke desto mindre mener den højtærede Finansminister altsaa at kunne give Afkald paa disse Millioner. Det skinnede jo tydeligt igennem den ærede Ordfører for Socialdemokratiets Tale, at man med nogen Ret kunde regne den nusiddende Regering det til Ære, naar disse Millioner overhovedet var til Stede. Jeg maa imidlertid hævde, at dette kan man ikke med Rimelighed gøre. Naar de paagældende Millioner er der, saa har det sin naturlige Forklaring i to Ting, dels den Nedskæring, der fandt Sted under det tidligere Venstreministerium med Tilslutning fra konservativ Side, og dels den i hvert Tilfælde øjeblikkelige Forbedring af hele den økonomiske Situation, som vi har været ude for det sidste Aars Tid, men for hvis Holdbarhed vi desværre ikke har den fjerneste Sikkerhed; meget kunde desværre tyde i ganske modsat Retning. Men det er derimod ikke i fjerneste Grad, saa vidt

jeg da kan se, det nuværende Ministeriums Fortjeneste, at de paagældende Penge er der. Som sagt, jeg synes, at man i nogen Grad maa undres over, at den højtærede Finansminister mener at turde undvære Kompensation for en Del af Skatten. Imidlertid maa man erkende, efter min Opfattelse, at Loven i nogen Grad virker udenfor den Luksusramme, indenfor hvilken man egentlig havde ønsket, den skulde virke, og for saa vidt maa jeg indrømme, at der er god Grund til at nedsætte Skatten.

Spørger man nu: Hvilken Fordel opnaas der ved det, der foreslaas her? — altsaa dels det, at man ophæver Restaurationsskatten, dels det, at man sætter to, om jeg saa maa sige, andre Skatter i Stedet —, saa synes jeg ikke, det kan benægtes, at man igennem den Skatteform, den højtærede Finansminister foreslaar, faar den Luksusbeskatning, som man i og for sig ønskede Restaurationsskatten skulde være. For saa vidt synes jeg, man maa have Lov til at sige, at det er et godt Forslag, der foreligger. Men kommer man af med den anden Hovedmangel — efter min Mening den allerstørste Mangel — ved den nuværende Restaurationsskat, der gør Restauratørerne til Skatteopkrævere? Jeg forstod, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Trier) mente, man paa dette Punkt fik noget ganske udmærket. Men jeg forstaar oprigtig talt ikke denne Betragtning, for — som ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard tangerede — vel maa det formentlig erkendes, at den Bogføring, som er nødvendig for Restauratørerne, i høj Grad eller i hvert Fald i ikke ringe Grad forenkles, men det er dog en Kendsgerning, der er hævet over al Tvivl, at det bliver en meget større Kreds, der skal ind under den foreslaaede Kontrol. Om man altsaa opnaar nogen Forbedring paa dette Punkt, synes jeg er saare problematisk, og bl. a. af den Grund nærer jeg ikke ringe Betænkelighed ved at gaa ind for de Lovforslag, den højtærede Finansminister har fremsat.

Lovforslaget har, som det i øvrigt er, paa sin Maade gode Egenskaber: der vil i hvert Fald efter det blive Tale om en ren Luksusbeskatning. Men naar den højtærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Trier, synes at ville hævde saadant noget lignende som, at efter Lovforslaget bliver Skattebyrden nogenlunde den samme, hvad enten man afholder Festlighederne i Hjemmet eller paa Restaurant, maa jeg sige, at det er jo en fuldkommen